

ANNA SÓLYOM

ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ ΤΟΥ ΜΠΕΣΤ ΣΕΛΕΡ ΝΕΚΟ, ΤΟ ΚΑΦΕ ΤΩΝ ΓΑΤΩΝ

Ο σκύλος που ακολουθούσε τ' άστρα

Η αγάπη δεν γνωρίζει αποστάσεις

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

1

Υπάρχουν παρέες που αλλάζουν τη ζωή μας για πάντα, φίλοι που έχουν ουρά, όπως το γκόλντεν ριτρίβερ που περιμένει την Ίνγκριντ με μια λάμψη ανησυχίας στα μάτια του.

Κλείνοντας την πόρτα του υπογείου, μια ελαφριά ανατριχίλα διαπερνά το σώμα της που έχει περάσει τα εβδομήντα. Δεν της αρέσει να αφήνει πίσω τον σύντροφό της, ούτε για μία νύχτα.

Εδώ και τρία χρόνια είναι αχώριστοι και ποτέ δεν έχει απομακρυνθεί από αυτόν σε ξένο τόπο. Στην πραγματικότητα, ποτέ πριν δεν είχαν ταξιδέψει τόσο μακριά.

Ανέβηκε τις σκάλες και κατευθύνθηκε προς το αυτοκίνητο του αδελφού της.

Ούτε σ' εκείνη αρέσουν τα πυροτεχνήματα, αλλά η εορταστική ατμόσφαιρα πάντα της έφτιαχνε τη διάθεση. Όταν ένιωθε μόνη, απολάμβανε να παρακολουθεί τα γέλια των νέων τα Σαββατοκύριακα, τη μουσική και τους χορούς στις γιορτές. Θεωρούσε ότι η κινεζική Πρωτοχρονιά έρχεται πάντα στην ώρα της, όταν η χαρά και τα φώτα των Χριστουγέννων έχουν σβήσει. Έπειτα από έναν δύσκολο Γενάρη, δεν υπάρχει τίποτα καλύτερο από τον χορό του δράκου.

Ωστόσο, αυτό ήταν πριν έρθει στη ζωή της ο Ρόσι.

Η Ίνγκριντ ρίχνει μια τελευταία ματιά στο σπίτι του αδελφού της, προτού κλείσει την πόρτα του συνοδηγού με έναν αναστεναγμό. Το αυτοκίνητο ξεκινά.

Τη νύχτα της 4ης Ιουλίου, παντού υπάρχει κόσμος και φασαρία. Το πλήθος περιφέρεται ανάμεσα σε πάγκους φαγητού και ποτών. Μια γιγάντια αμερικανική σημαία κυματίζει δίπλα από την κεντρική σκηνή, ενώ πολύχρωμα φωτάκια κρέμονται πάνω στο γρασίδι, όπου ο κόσμος περιμένει, καθιστός ή όρθιος, την αρχή της παράστασης. Δύσκολο να φανταστεί κανείς πιο λαμπρή γιορτή από την Ημέρα της Ανεξαρτησίας.

Σκοτάδι κυριαρχεί πέρα από τις σημαίες και τους πάγκους που καλύπτουν ζικζακωτά το πάρκο, πριν τα πυροτεχνήματα σχηματίσουν τους φοινικές τους. Τα επίσημα πυροτεχνήματα δίνουν τη θέση τους στις αυτοσχέδιες κροτίδες παιδιών και εφήβων, που φαίνεται να στοχεύουν τα πόδια των περαστικών.

Μια κοντινή έκρηξη κάνει την Ίνγκριντ να κοιτάξει γύρω της για τον Ρόσι. Ανακουφισμένη, θυμάται αμέσως ότι δεν τον έχει μαζί της. Έχει μείνει στο υπόγειο του αδελφού της, τον οποίο για χρόνια δεν είχε επισκεφθεί. Αναρωτιέται αν το γκόλντεν ριτρίβερ της θα νιώθει άνετα σ' ένα άγνωστο σπίτι.

Ο αδελφός της της δίνει ένα ελαφρύ χτυπηματάκι στον ώμο, σαν να την ξυπνά από ένα όνειρο.

«Πάω να πάρω ποτά. Να σου φέρω κάτι;»

Εκείνη νεύει αρνητικά.

Ένα ζεστό χεράκι πιάνει τη δεξιά της παλάμη.

«Θεία, σου αρέσει;»

Στα πόδια της είναι η Εύα, η μικρή εγγονή του αδελφού της, καλυμμένη μ' ένα τεράστιο καπέλο που σχεδόν της κρύβει τα μάτια. Σηκώνεται στις μύτες των ποδιών της για να τραβήξει την προσοχή της Ίνγκριντ, για την οποία πάντα άκουγε, αλλά μέχρι τότε δεν είχε μπορέσει να γνωρίσει.

«Φυσικά, αγαπητή μου, είναι μια πολύ όμορφη γιορτή!» της λέει ενώ της σφίγγει το χέρι. «Με πονάει η πλάτη μου και δεν μπορώ να σε σηκώσω όπως ο παππούς ή ο μπαμπάς, αλλά ίσως μπορέσουμε να βρούμε μια καρέκλα για να βλέπεις καλύτερα».

«Ο μπαμπάς μού έχει υποσχεθεί ένα χοτ ντογκ. Γιατί αργεί τόσο; Και η μαμά έχει πάει στο μπάνιο εδώ και κάμποση ώρα... Μήπως της έχει συμβεί κάτι;»

«Έχει μεγάλη ουρά, αγάπη μου. Υπομονή μέχρι να επιστρέψουν...»

Δεν μπορεί να είναι πιο δύσκολο να φροντίσεις την Εύα από τον Ρόσι, σκέφτεται.

«Έχω κουραστεί!» γκρινιάζει η μικρή.

«Ας κάτσουμε κάπου, τι λες;»

Η Ίνγκριντ αφήνει το χέρι της Εύας και βγάζει από την τσάντα της το παλιό της καρό τραπεζομάντιλο σε πράσινους τόνους, για να το απλώσει πάνω στο γρασίδι, που μυρίζει καμένο.

Αδιάφορη για τις κροτίδες που συνεχίζουν να εκρήγνυνται γύρω της, η Εύα κινείται ξυπόλυτη και χαρούμενη πάνω στο τραπεζομάντιλο. Μόλις φτάνει στο κέντρο, υποκλίνεται σαν χορεύτρια, προσπαθώντας να κρατήσει το μικροκαμωμένο σώμα της σε ισορροπία.

«Εσύ, θεία, δεν θέλεις ένα χοτ ντογκ; Είμαι βέβαιη πως ο Ρόσι θα ξετρελαινόταν... Μα γιατί δεν είναι εδώ;»

«Έμεινε στο σπίτι. Χρειάστηκε να τον κλείσουμε στο υπόγειο για να είναι ασφαλής και ήρεμος. Ξέρεις... οι σκύλοι δεν αντέχουν τα πυροτεχνήματα».

Ξαφνικά, μια φλόγα στον ουρανό τραβά την προσοχή της μικρής.

«Δες, θεία! Το βλέπεις;!»

Ακριβώς πάνω από τα κεφάλια τους, μια καρδιά που τη σχηματίζουν κόκκινα αστεράκια εκρήγνυται μεγαλοπρεπώς, ενώ ακολουθούν περισσότερα σφυρίγματα και κροτίδες.

Το σπίτι μυρίζει σκόνη και υγρασία. Η μύτη μου πιάνει πολλές μυρωδιές, καινούργιες και παλιές. Από ορισμένα ίχνη δεν έχουν απομείνει παρά μακρινά δείγματα, ενώ άλλα είναι τόσο έντονα, ώστε με κάνουν να φτερνίζομαι, ειδικά όταν μυρίζω κάτι που έχει σαπίσει εδώ και πολύ καιρό σ' εκείνη την ντουλάπα όπου μόλις έβαλα τη μουσούδα μου.

Πέρα από τις μυρωδιές, δεν έχω καμία αμφιβολία ότι το σπίτι είναι άδειο. Το ξέρω, γιατί γαβγίζω και γκρινιάζω, αλλά μου απαντά μόνο η σιωπή μου.

Όταν η Ίνγκριντ έφυγε και μ' άφησε μόνο, στο άκουσμα του βρυχηθμού του αυτοκινήτου της, αλύχτησα σαν λύκος, αλλά μάταια.

Κάθομαι και ξύνω το δεξί μου αυτί.

Με σκυλίσια επιμονή, επιθεωρώ όλες τις γωνιές του υπογείου. Αφιερώνω αρκετό χρόνο προσπαθώντας να καταλάβω πώς λειτουργεί η πόρτα που οδηγεί στις σκάλες.

Είναι παρόμοια μ' εκείνες του σπιτιού. Γι' αυτό ακουμπώ τα πόδια μου πάνω της, προσπαθώντας να τη σπρώξω με τα νύχια μου.

Αλλά δεν κινείται.

Όταν βάζω κάτι στο μυαλό μου, είμαι πεισματάρης, οπότε εξετάζω όλους τους δυνατούς τρόπους για να βγω έξω. Τελικά, καθώς περνάω ξανά από το κέντρο του μικρού δωματίου, μια δροσερή αύρα μου χαϊδεύει τη μύτη. Νιώθω όλο μου το σώμα σε ένταση.

Σηκώνω τη μύτη μου, σαν να ήταν ραντάρ, και κουνώ το κεφάλι μου από τη μια πλευρά στην άλλη, προσπαθώντας να βρω την πηγή του καθαρού αέρα.

Ακολουθώντας τη διεύθυνση της αύρας, τα πόδια μου με οδηγούν σ' ένα ανοιχτό παράθυρο πάνω από μια στενή ντουλάπα. Είναι αρκετά ψηλά, αλλά δεν βλέπω άλλη διέξοδο διαφυγής.

Ουρλιάζω προς το παράθυρο για να πάρω θάρρος.

Πρέπει να πηδήξω. Ωστόσο, χρειάζομαι ένα στήριγμα για να σπρώξω τον εαυτό μου προς το παράθυρο. Είναι πολύ ψηλό.

Τινάζω το χρυσό μου τρίχωμα, αλλά δεν μου έρχεται καμία ιδέα πώς να ξεπεράσω το ύψος που με χωρίζει από την ελευθερία και την αγαπημένη μου Ίνγκριντ.

Γιατί με έχει κλείσει εδώ; Δεν έχω κάνει τίποτα κακό για να αξίζω αυτή την τιμωρία... Η Ίνγκριντ ποτέ δεν με είχε αφήσει μόνο σε ξένο τόπο. Μέχρι τώρα.

Είναι πολύ διαφορετικό από το να μένω σπίτι! Τουλάχιστον εκεί θα ήξερα ότι σίγουρα θα γυρίσει. Εδώ όχι.

Πρέπει να βγω να την ψάξω!

Παρατηρώ ξανά την ντουλάπα και κάνω μικρούς κύκλους για να βρω κάτι που μπορεί να με βοηθήσει. Υπάρχει ένα στενό τραπέζι γεμάτο βάζα με μαρμελάδα κάτω από το παράθυρο. Είναι αρκετά ψηλό, αλλά δεν έχω άλλη διέξοδο.

Πάντα μού άρεσαν τα παιχνίδια ευκινήσιας. Οι κούρσες και τα άλματα που η Ίνγκριντ συνήθιζε να μου προτείνει για να με κρατάει σε φόρμα, επιτέλους αξίζουν σε κάτι!

Με το που βάζω τα πόδια μου πάνω στο τραπέζι, δύο βάζα πέφτουν και σπάνε με θόρυβο στο πάτωμα. Δεν πειράζει, ό,τι έγινε έγινε.

Κάνω ένα άλμα πάνω στην καθαρή επιφάνεια του τραπεζιού και με μια δεύτερη ώθηση, καταφέρνω να ξεγλιστρήσω από το παράθυρο.

Βγαίνοντας, η ράχη μου χτυπάει στην πάνω μεριά του παραθύρου. Χτύπησα, αλλά, επιτέλους, είμαι ελεύθερος!

Προσπαθώ να γλείψω την πληγή μου, αλλά δεν μπορώ να τη φτάσω. Είναι στη μέση της ράχης μου. Οι δυσκολίες απαιτούν μεγάλες αποφάσεις: πέφτω στο έδαφος και κυλάω σαν κροκέτα από τη μια πλευρά στην άλλη.

Αισθάνομαι λιγάκι καλύτερα.

Όταν σηκώνομαι, τινάζω το σώμα μου από τη μύτη μέχρι την ουρά. Έπειτα επιστρέφω για να μυρίσω εξωτερικά αυτή την απαίσια τρύπα από την οποία μόλις ξέφυγα.

Μια κακή είδηση μου πνίγει τη χαρά σύντομα.

Το αυτοκίνητο, αυτό το θορυβώδες πράγμα που μας έφερε εδώ πριν από μερικές μέρες, δεν είναι πια μπροστά

στο σπίτι. Ευτυχώς, μπορώ να εντοπίσω τα ίχνη του, τον δρόμο που ακολούθησε για να φύγει από αυτό το απομονωμένο μέρος. Οδηγεί στην πόλη.

Κρίμα που οι μυρωδιές δεν φτάνουν ως το δασικό μονοπάτι όπου κάναμε βόλτα τις τελευταίες μέρες, γιατί το γνωρίζω όπως τις πατούσες μου.

Δεν μου μένει άλλη επιλογή από το να εμπιστευτώ τη μύτη μου.

Προχωρώ μια μεγάλη απόσταση δίπλα στον δρόμο. Τελικά, φτάνω στα περίχωρα της πόλης, κοντά σε κάποιο πάρκο. Ένα ρυάκι ακούγεται να τρέχει.

Ψάχνω τα ίχνη της Ίνγκριντ, ενώ προσπαθώ να ακολουθήσω τους πεζούς, που φαίνεται να ξέρουν πότε να διασχίσουν τον δρόμο.

Καθώς μπαίνω στο πάρκο, για πρώτη φορά πιάνω τη μυρωδιά της φίλης μου. Επιτέλους, νιώθω τυχερός!

Περνάω δίπλα από μια φιλική οικογένεια με δύο παιδιά που θέλουν να με χαϊδέψουν, αλλά οι γονείς τα συγκρατούν. Οι άνθρωποι ποτέ δεν ξέρουν αν ένα σκυλί είναι ήμερο ή όχι. Τους ακολουθώ για λίγο, κουνώντας την ουρά μου στον ρυθμό των ανάλαφρων βημάτων τους.

Η οικογένεια κατευθύνεται προς τη μυρωδιά της Ίνγκριντ.

Αφοσιωμένος, δεν ταράζομαι από το πλήθος που με περιβάλλει. Ξέρω ότι η Ίνγκριντ είναι κοντά, αυτό είναι το μόνο που μετράει.

Ενώ προχωρώ σαν σκιά ανάμεσα στο ρεύμα του κόσμου, μεγάλο επίτευγμα για έναν σκύλο με χρυσό τρίχωμα, μια τεράστια έκρηξη αντηχεί στο πάρκο.

Τρομαγμένος, τρέχω προς μια συστάδα θάμνων στην άκρη του δρόμου. Προσπαθώ να προσδιορίσω από πού προέρχεται ο κίνδυνος, αλλά δεν μπορώ, γιατί οι εκρήξεις τώρα πολλαπλασιάζονται παντού. Τρέχω με όλη μου τη δύναμη, πέφτοντας πάνω σε αρκετούς ανθρώπους στον δρόμο μου, γεγονός που με τρομάζει ακόμα περισσότερο. Μέχρι που βρίσκω μια λακούβα περικυκλωμένη από ψηλά χόρτα.

Κρυμμένος στην ασφάλεια αυτής της τρύπας όπου με το ζόρι χωράω, εύχομαι να με καταπιεί η γη. Γρυλίζω σχεδόν σιωπηλά. Το μόνο που θέλω είναι να βρω την Ίνγκριντ και να γυρίσω σπίτι.

Ο σκύλος που ακολουθούσε τ' άστρα

Η Ίνγκριντ ζει μια ήρεμη ζωή δίπλα στον Ρόσι, τον αξιαγάπητο σκύλο της ράτσας γκόλντεν ριτρίβερ. Ενώ έχει πολλά χρόνια να φύγει από την πόλη της στο Κολοράντο, δέχεται μια πρόσκληση από τον αδελφό της να γιορτάσουν μαζί την 4η Ιουλίου στη Βιρτζίνια. Τα πυροτεχνήματα των εορτασμών τρομάζουν τον Ρόσι και μια αγέλη σκύλων τον καταδιώκει, με αποτέλεσμα να χαθεί. Καταρρακωμένη, η Ίνγκριντ νιώθει ότι πρέπει να επιστρέψει στο Κολοράντο.

Ο Ρόσι, όμως, δεν τα παρατά και ξεκινά μια οδύσσεια μέσα από διάφορες πολιτείες για να ξαναβρεί την Ίνγκριντ. Κατά τη διάρκεια του μεγάλου ταξιδιού του, ο Ρόσι θα τιμήσει το όνομά του – το οποίο αναφέρεται στον ηγούμενο ενός μοναστηριού – αναλαμβάνοντας τον ρόλο του δασκάλου στα διαφορετικά σπίτια που περνά. Και καθώς ψάχνει τον δρόμο για το σπίτι του, υιοθετείται από διάφορες οικογένειες και μοναχικές ψυχές, των οποίων η ζωή αλλάζει από την εκπληκτική του νοημοσύνη και καλοσύνη.

Πού θα καταλήξει η πορεία του Ρόσι;

Μια συγκινητική ιστορία για τη δύναμη της αγάπης, την αφοσίωση και τη μαγεία της συντροφικότητας, που αποδεικνύει ότι καμία απόσταση δεν είναι αδύνατη για την αληθινή φιλία.

